

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Základní škola Habartov, Karla Čapka 119, okres Sokolov

Autor:	Dagmar Pospíšilová
Téma sady:	Český jazyk pro 5. ročník - literatura
Název výstupu:	VY_32_INOVACE_ČJ5-L_07_ČTENÍ S OTÁZKAMI 2
Datum vytvoření:	16. 9. 2012
Číslo projektu:	CZ.1.07/1.4.00/21.3536

ANOTACE	
Cílová skupina:	žáci 5. ročníku.
Forma:	pracovní listy.
Pomůcky:	počítače pro žáky.
Metodický pokyn:	žáci vypracují zadané úkoly na PC.

Minulou hodinu jsme navštívili s Rogerem a Pajdou zámek ve starobylé vesnici jménem Zvonice. Dnes se s nimi opět podíváme do tajné chodby.

Přečti pozorně text.

V tajné chodbě

V půl desáté večer se slečna Pepříková a slečna Hana odebraly na lože a slečna Hana záhy tvrdě usnula. Děti byly připravené odejít a ještě zvažovaly, jestli s sebou mají vzít Ľulpu.

„Bude vyvádět, když ho tady necháme?" zeptala se Diana šepem.

„A jak," odpověděl Pajda. „Radši bysme ho měli vzít. Odnesu ho dolů, on by jinak dupal." Ľulpa byl tedy snesen ze schodů jako paša. Bylo mu to divné, ale po celou dobu byl jako pěna. Raplík spal na gauči v pokoji slečny Hany, který byl našťěstí v jiném křídle domu, a nic neslyšel.

Všichni si s úlevou oddechli, když konečně kráčeli potichu po silnici zalité měsíčním světlem. Zanedlouho došli ke Zvonickému záměčku. Barny už na ně čekal a pustil je dovnitř předním vchodem. Potichu za nimi zavřel.

„Slyšels zase ty zvuky?" zeptal se Pajda. Barny zavrtěl hlavou.

„Ne. Dneska je tady zatím ticho. Tak pojďte, jdeme na věc, ať se nezdržujeme."

Šli do malého pokoje, kde Barny spal předešlé noci a kde byl vchod do tajné chodby. Všichni měli baterky. Posvítili na velkou tapisérii na zdi.

„Vidíš tu hlavu s helmou posunutou z čela?" zašeptal Roger. „Tak se dívej, co se stane, když jí zmáčknu tady."

Obraz se potichu posunul do strany a za ním se objevil malý dřevěný panel. Roger na panel zatlačil a posunul ho taky. Do otvoru strčil ruku a stiskl tlačítko, které uvnitř nahmatal. V tu chvíli uslyšeli slabý drkotavý zvuk, který přicházel odněkud za jiným panelem.

Barny nevěřil svým očím. „To je páka, která uvolňuje ten druhý panel, aby se dal taky posunout do strany," zašeptala Diana. Přešli k většímu panelu a Roger se o něj vši silou opřel. Panel k Barnyho překvapení zajel hladce pod vedlejší obložení a na jeho místě zel tmavý vchod jako jeskyně. Ľulpa potichu vyštěkl. Nechápal, co se to tam ve světle baterek děje. „Ticho!" okřikl ho Pajda a položil mu dlaň na hlavu. „Už ani muk, Ľulpo."

Roger posvítil do otvoru baterkou a jediné, co rozeznal, byla tmavá a úzká chodbička, která vedla za obložením zdi.

„Tak co? Vlezem dovnitř?" zašeptal Roger. „Nic neslyším. Je tam úplný ticho."

„Jdeme," řekl Barny. „Ale musíme jít za sebou, jinak se tam nevejdeme. Ty běž první, Rogere, potom Diana, Pajda, a já s Ľulpou půjdeme nakonec." Roger překročil část obložení u podlahy a ocitl se v zaprášené a zatuchlé chodbě. Popošel kousek dopředu a ostatní vešli postupně za ním. Pajda vzal Ľulpu do náručí.

Ľulpa byl překvapený a zamlklý. Čekal, co se bude dít.

„Kde je Miranda?" zašeptal Pajda.

„Ona by sem nešla ani za nic," odpověděl Barny. Bojí se. „Počká na nás v tom pokoji. Bude jí dobře."

Chodba byla skutečně tmavá a úzká. Táhl se za zdi asi čtyři metry a pak se prudce stočila doleva. Svažovala se dolů po velice nízkých schodech.

Roger si svítil baterkou přímo před sebe, aby viděl, kam šlape. Jednou se zastavil a všichni se srazili, jako když se složí tahací harmonika.

„Co je, Rogere?“ zeptala se Diana úzkostlivě.

„Podívejte,“ řekl Roger a posvítil na dřevěná dvířka zasazená do stěny. „Skříň! Třeba je to ta samá, v který našel děda Knoflíček té knihy a vyřezanou truhlu!“

Otevřel dveře v očekávání, že skříň bude prázdná. Jaké bylo ale jeho překvapení, když uvnitř spatřil místo starých předmětů věci docela nové: baterky do svítilen, svíčky, plechovku parafínového oleje a několik krabiček zápalek.

„To je divný, schovávat tady takový věci,“ řekla Diana a prohlížela si obsah skříně. „Třeba to tady je od té doby, co chodbu zaslepovali. Asi ty věci potřebovali, než se zřítíl strop a chodbu nadobro zavřeli.“

„To je ale pěkně dlouho,“ řekl Roger. Potichu zavřel skříň a pokračoval pomalu dál. Směrem od pokoje byla chodba mnohem širší. Teď už to byla skutečná podzemní chodba. Možná už vedla mimo dům. Správkyně jim pověděla, že se chodba vyhybí sklepení, které však bylo pravděpodobně přímo pod zámečkem.

Znenadání se Roger s přidušeným výkřikem zastavil znovu. Ostatní do sebe jako obvykle narazili a Ťulpa zakňučel.

„Taky bys mohl něco kváknout, než zastavíš,“ zabručel Pajda potichu. „Co se děje?“ Roger mířil baterkou na cosi, co vypadalo jako cihlová zeď. Sahala od podlahy až ke stropu. „Tady je ta zeď, co nám o ní povídala ta ženská,“ řekl. „Takže ta chodba je vážně zaslepená! Podívejte! Dál jít nemůžem!“

To bylo trpké zklamání. Nikdo ve skutečnosti nevěřil, že by správkyňe mluvila pravdu, ale jak se zdálo, nelhala. Zeď tam byla! Chodba musela pokračovat za zdí, ale tam byl údajně propadlý strop.

„To je škoda!“ řekl zklamaně Pajda.

„A co ty zvuky, který slyšel Barny? Nenarazili jsme na nic, co by je mohlo vydávat,“ zašeptal Roger. Ostatní to poslali Barnymu.

„To je zvláštní,“ divil se Barny. „A odkud se to teda ozývalo?“

„Pojďte zpátky,“ navrhla Diana. „Smrdí to tady.“

Otočili se a s Barnym v čele zamířili zase zpátky. Prošli kolem neobvyklé skřínky, ale už ji neotevřeli. Netrvalo dlouho a procházeli za zdí pokoje a za chvíli vylezli z chodby.

Když Roger zatlačil panel zpátky, ozval se tlumený rachot.

Byla to páka, která se vracela do původní polohy, aby tak zabránila v posunutí panelu, dokud někdo nestiskl tlačítko za obrazem. Potom Roger zasunul malý panel a přemýšlel, jak vrátit na původní místo obraz. Nemohl na to však přijít, a tak museli obraz nechat tak, jak byl.

„Když si toho zejtra všimne, třeba si bude myslet, že ho zapomněla vrátit sama,“ řekla Diana. „Teda to je vážně škoda! Ani nevím, co jsem přesně čekala, ale doufala jsem, že něco objevíme. Ani ty Barnyho zvuky nebyly slyšet!“

„Pst!“ přerušil je Barny. „Mám dojem, že jsem to zase slyšel! Buďte ticho!“

Všichni znehybněli a napjatě poslouchali. Ano, zaslechli nějaký hluk - několik rychlých, pravidelných zvuků, které přicházely odněkud zdaleka a rozléhaly se. Skutečně to vypadalo, jako by se nesly tajnou chodbou. Byly tlumené.

„Tak vidíte,“ řekl Barny. „Už jsem měl pocit, že se mi to zdálo!“

Najednou uslyšeli další hluk - úplně jiný. Strnuli a shlukli se k sobě. Byl to docela slabý zvuk, takové cinknutí, jako by se jeden ze zvonů ve věži pohnul a jeho kovové srdce do něj narazilo!

„To byl zvon,“ zašeptala Diana. „Ve věži. Snad ty zvony nebudou zvonit samy od sebe!“

A potom se to stalo. Zvony ve věži se rozezněly! Diana se chytila Rogera, až mu zaryla nehty do ruky. Ťulpa vyděšeně zavyl.

Zvony najednou přestaly zvonit. Jejich ozvěna pomalu dozněla a Diana klesla na gauč. Celá se třásla. Pajda tam stál jako ohromený a nemohl se ani pohnout. Barny a Roger si potichu povídali.

„Kdo na ně zvonil? Krom nás tady nikdo není.”

„A nejsou u nich ani žádný provazy. Jak to, že začaly tak najednou zvonit?”

„Kdysi dávno prej zvonily, když se blížil nepřítel. Ale my přece nejsme žádný nepřítel. Kvůli nám určitě nezvonily!”

„Zvony přece nemůžou zvonit samy od sebe,” namítl Roger a sám měl co dělat, aby tomu uvěřil. „Ale vždyť přece zvonily samy od sebe! Slyšeli je!”

Najednou všichni doslova nadskočili, když uslyšeli vystrašený, kňouravý zvuk.

„To je přece Miranda!” zašeptala s úlevou Diana a vzala si opičku do náručí. „Taky tě ty zvony tak vyděsily? Neboj, už je to dobrý.”

„Troufnete si jít do té čtvercové věže a podívat se, jestli někdo tahal za provazy a rozezněl zvony?” zeptal se po chvíli Roger. Seděli jeden vedle druhého na gauči a snažili se přemoci strach.

„Já nejdu,” prohlásil Pajda okamžitě. „Kdyby začaly zvonit znovu, klepla by mě pepka!”

„Já se tam jdu podívat,” řekl Barny a zamířil ke dveřím. Roger šel jenom velmi nerad za ním.

Za chvíli byli oba zpátky. „Nikde žádný provazy,” řekl Barny. „Zvony jsou zticha. Nic zvláštního jsme neviděli. Já teda nevím, kdo jsou ti nepřítelé, ale žádnýho jsem neviděl ani neslyšel. Tentokrát se zvony asi spletly.”

„Poslouchejte!” zašeptala náhle Diana. „Já něco slyším.”

Vážně - jako by to bylo z haly.

Napjatě poslouchali. Bylo to slyšet, jak někdo strčil klíč do zámku a odemkl. Pak se ozvaly hlasy a kroky a dveře se potichu zavřely.

„Zvony měly pravdu!” zašeptal Pajda. „To budou nepřítelé.”

Popiš tajnou chodbu. Jak vypadala?

...

Jak by ses cítil(a) v takové chodbě?

...

Ocitl(a)ses někdy v takovém tajemném prostoru? Kde a kdy to bylo? Pokud ne, chtěl(a) bys zažít podobné dobrodružství?

...

Koho by sis vzal(a) s sebou na tajnou výpravu?

...

Myslíš si, že chodba byla opravdu zaslepená? Nemohla být v chodbě tajná místnost?

...

Proč byla v tajné chodbě skříň? Není to divné?

...

Nemohl být ve skříni ukrytý vchod do tajné místnosti?

...

Jaké předměty byly schované ve skříni?

...

Barny slyšel podezřelé zvuky. Kdo nebo co je mohlo vydávat? Odkud záhadné zvuky vycházely?

...

Myslíš si, že zvony mohou samy od sebe zvonit? Co nebo kdo je mohl rozeznít?

...

Chodba byla sice zaslepená, ale mohla pokračovat za vystavěnou zdí dál? Vedla chodba jen pod zámečkem nebo byla delší? Kde mohla končit?

Dokonči příběh podle své fantazie.

...

Svou práci vytiskni a připrav si vyprávění pro své spolužáky.

Pokud jsi úkoly zvládl(a), zasloužíš pochvalu.

Zdroje:

Záhada tajemného záměčku

Autor: Enid Blytonová

Ilustrace: Ivana Lomová

Z anglického originálu přeložil Michal Strenk.

Nakladatelství: ALBATROS 13-713-96 14/54

ISBN 80-00-00453-4